

Gondolatok...

Szerző Administrator
2013. február 10.
Utolsó frissítés 2013. február 10.

Szvorák Katalin:
Az élet törékenysége

„Amilyen magasan van az ég a földtől,
olyan nagy az Úr kegyelme az őt félők iránt.
Az ember napjai olyanok, mint a fű,
úgy virágzik, mint a mező virága:
átmegy rajta a szél, és nincsen többé,
és nem ismeri őt többé a helye sem.”

A 103. zsoltárral dicsértem a Teremtést ökumenikus lemezemen. Azt hiszem ennél szebben nem lehet az emberi élet törékenységét kifejezni. Sokan képzelik a Teremtés koronáinak magukat és próbálják a Teremtő művét kicsinyíteni, de nincs bennük kellő alázat és kételkedés, így nem tudatosítják, hogy valóban mily parányi porszem vagyunk a világmindenségben.

Életünk egy ajándék a Teremtőnkől, egy lehetőség, egy nagy utazás, egy hatalmas misztikum, melyben hol felemelkedünk, hol elbukunk, hol elesünk, hol talpra állunk. Életem számtalan periódusa juttatott vissza Istenhez. Templomi koncertjeim énekei alatt és életmentő műtéteim tájékán éreztem valóban azt a közelséget Istenhez, mely meghatározza gondolataim, érzéseim, mindennapjaim. A múlandó életről való elmélkedésben inspirálódva tudom, hogy a jó Istentől megkaptuk azt a végtelen kegyelmet, szeretetet és lehetőséget, hogy világunkat, környezetünket elviselhetőbbé, emberibbé tegyük: minden nap egy kicsi jóval, ami lehet egy mosoly, egy szó, egy gesztus, simogatás, de lehet határozott igen, vagy nem is. Az írástudók s művészek komoly felelőssége, hogy a hitükkel, cselekedeteikkel, érzékenységükkel ne nyugodjunk bele, hogy a világ olyan, amilyen...

„Meggzárad a fű, a virág elhull, de a mi Istenünk beszéde megmarad mindörökké!”